

— Μέγα πρόσωπον, κύριε, μέγα, ἀπήντησεν ἔτι μᾶλλον ὑπερηφάνως ἢ βαρωνίς. Μέλλομεν νὰ πολεμήσωμεν ὑπὲρ τῶν ἀρχῶν μας, ὑπὲρ τῶν βωμῶν μας, ὑπὲρ τῶν ἐστιῶν μας· μέλλομεν νὰ παλαίσωμεν κατὰ τοῦ δικαίωματος τοῦ καθιερούμενου τὴν διαρπαγὴν, μέλλομεν ν' ἀντιτάξωμεν τὸ δίκαιον ἐναντίον τῆς βιαιότητος νομοθεσίας τυραννικῆς καὶ ἀξιομισήτου· μέλλομεν νὰ ὑπερασπίσωμεν τὸ τελευταῖον προπύργιον ἡμῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν ἀνθρώπων τῆς μέσης τάξεως ἀνθρώπων ζηλοτυποῦντων καὶ ἐχθρευομένων ἡμᾶς, ἀνθρώπων ζητοῦντων τὴν καταστροφὴν μας. Ἐὰν ἐξῶμεν εἰς τοὺς ὥραίους χρόνους τοῦ ἱπποτισμοῦ, ἤθελον σὰς συμβουλευέσαι ν' ἀναβῆτε ἐπὶ τοῦ ἵππου σας, νὰ εἰσέλθητε ἐντὸς τοῦ περιβόλου, ἔνθα οἱ ἀνδρεῖοι ἐδίκαζον τὰς διαφορὰς των καὶ νὰ πολεμήσητε ὡς εὐπατρίδης ἢ νὰ κλεισθῆτε ἐντὸς τοῦ μεγάρου σας, ὡς ἐντὸς φρουρίου, σεῖς, οἱ ὑπηρεταί μας καὶ οἱ ὑπῆκοοί μας, καὶ νὰ φονευθῶμεν μᾶλλον ὅλοι ἐπὶ τῶν ἐπάλλεξων, παρὰ νὰ ἐξέλθωμεν ζῶντες αὐτοῦ. Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ δικηγόροι ἀντεκατέστησαν πρὸ πολλοῦ τοὺς ἀνδρεῖους μαχητάς; καὶ οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες τοὺς κήρυκας τῶν ὅπλων. Ἀφοῦ λοιπὸν ζῶμεν ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν τὰ δικαστήρια εἴπερ ποτὲ ἀντεκατέστησαν τὰς ἱπποτικὰς περὶ δικαίου ἰδέας, καὶ αἱ λεπτολογίαι τοῦ νόμου τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ θάρρους, οἱ εὐγενέστεροι καὶ οἱ γενναϊότεροι, εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ μεταχειρισθῶσι τὸν δόλον ἀντὶ τῆς σπάθης καὶ τὴν εὐφυίαν ἀντὶ λόγῃς. Ἐκτὸς τούτου τί ζητοῦμεν; Μήπως πρόκειται νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸν νεανίαν ἐν τῇ πτωχείᾳ; Ὁχι· θέλετε ἀπ' ἐναντίας φερθῆ γενναίως· θέλετε πράξει πολλά ὑπὲρ αὐτοῦ· Ἀλλ' εἰπέτε μοι εὐσυνειδήτως, εἶναι ἀνάγκη, ἀπολύτως ἀνάγκη, ἵν' ἀναπαυθῆ ἐν ἀνέσει ἄνθρωπος διεληθὼν ἐξ ἔτη ἐπὶ τῶν χιόνων, νὰ ἐξαπλωθῆ μακρὸς πλατὺς ἐπὶ ἐνὸς ἑκατομμυρίου ἰδιοκτησίας; Τώρα, ἀγαπητέ μοι μαρκήσιε, εἰς ἔχεται εἰσέτι δισταγμοὺς, ἐὰν δὲν εὐρίσκετε τοῦτο ἀρκετὰ εὐσυνειδήτον, φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ σέβηται τις τὰς περὶ δικαίου ἰδέας τοῦ ἄλλου. Ὑπάγετε λοιπὸν πρὸς εὐρεσιν τοῦ Βερνάρδου· περᾶσατε ὡς δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρά του ὅλας τὰς ἰδιοκτησίας σας· καὶ διατὶ νὰ μὴ προσθήητε εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο δῶρον τὰς περγαμηνὰς καὶ τὰ οἰκισμὰ σας; Εἶδον σήμερον τὴν Ἐλένην ὠραίαν, φαιδρὰν, πλήρη πεποιθήσεως εἰς τὸ μέλλον· ἀλλ' ἔπαυσε τὸν περιπάτου τῆς θέλει μάθει, ὅτι κατεστράφη ἐντελῶς· ὅτι μόνος ὁ ταπεινὸς πύργος τοῦ Βωμπέρ τῇ ἀπολείπεται πλέον. Θέλομεν λοιπὸν ἀποσυρθῆ ἐκεῖ· θέλομεν ζῆται ἐν στερήσειν, ὡς ἐξήσαμεν ἄλλοτε, ὅτε εἴμεθα ἐξόριστοι. Ἀντὶ δὲ τὰ τέκνα μας νὰ ἐνωθῶσιν ἐν μέσῳ τοῦ πλοῦτου, θέλουσιν ἐνωθῆ ἐν τῇ πτωχείᾳ· θέλομεν γίνεαι ἢ παροιμία τοῦ τόπου, βραδύτερον θέλουσιν ἀποκαλεῖ τοὺς ἐγγονοὺς μας ξεπεσμένους εὐπατρίδας, καὶ θέλομεν πωλήσει τὰς

ἐγγονὰς μας εἰς μάταιόν τινα καὶ ἀγροῖκον νεόπλουτον. Ἐν τούτοις ὅλα ταῦτα οὐδὲν ἔχουσι τὸ φροδερὸν· προσθέσατε ἐπίσης ὅτι αἰωνίως θέλομεν ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ βλέπωμεν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας τὸ μέγαρον τῶν Λασεγλιέρ, τὰ ὠραῖα αὐτοῦ δάση καὶ τὸν κύριον Βερνάρδον κυνηγοῦντα, ζῶντα μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐν χαρᾷ ἀπολαμβάνοντα τοῦ πλοῦτου σας.

— Ἡξέστετε βαρωνίς, ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Λασεγλιέρ, ὅτι ἔχετε τὸ πνεῦμα τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων.

— Ἀγνώμων! ἔχω ὅ,τι μοὶ ὑπαγορεύει ἡ καρδιά, ἀπήντησε μειδιῶσα ἡ κυρία Βωμπέρ. Τί θέλω; Τί ζητῶ; Οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ὄντων, ἅτινα ἀγαπῶ. Τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν ἔχω φιλοδοξίαν. Νομίζετε λοιπὸν, ὅτι μὲ φοβίζει ἀληθῶς ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ζῆσω μεθ' ὑμῶν οἰκογενειακῶς εἰς τὸν μικρὸν μου πύργον; Αἶ, Θεέ μου! συνήθισα πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν πτωχείαν καὶ οὐδ' ὁ Ῥκούλ μου ἐπόθησέ ποτε πλοῦτη. Ἀλλὰ σεῖς, ἀλλ' ἡ ὠραία Ἐλένη, ἀλλὰ τὰ τέκνα τὰ μέλλοντα νὰ γεννηθῶσιν ἐκ τῆς ἐνώσεως δύο τοσοῦτον χαριέντων πλασμάτων, ἰδοῦ, μαρκήσιε, ἰδοῦ τί μὲ φοβίζει!

Ἡ μακρὰ αὐτῶν συνομιλία εὐρίσκετο ἐκεῖ, ὅτε ὑπηρετὴς ἀνήγγειλεν ὅτι ἄγνωστός τις, ἀνούμενος νὰ εἶπῃ τὸ ὄνομά του, ἐζήτηε νὰ ὀμιλήσῃ τῷ κυρίῳ μαρκησίῳ.

— Αὐτὸς εἶναι, εἶπεν ἡ βαρωνίς.

— Ἄς ἔλθῃ, ἀπήντησεν ὁ μαρκήσιος.

— Σκεφθῆτε καλῶς, ἔσπευσε νὰ προσθήῃ ἡ κυρία Βωμπέρ, ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐπιχειρήσεώς μας ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς πρώτης ταύτης συνεντεύξεως.

*Ἐπιτὰ συνομιλία

ΔΡΕΙΝΟΝ Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

οἰκογενειακὴ εἰκὼν.

Μόλις εἶνε 7 π. μ. Ἀκτίς ὠρᾷ τοῦ συγκεχυμένου πρωϊνοῦ φωτός εἰσθῆαι εἰς τὸν κοιτῶνα διὰ τῶν διπλῶν παραπετασμάτων τῶν παραθύρων καὶ ἤδη ἀκούω τὴν θύραν παρὰ τὸ σύνθηες κρουομένην. Ἀκούω ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ τοὺς καταστελλομένους γέλωτας καὶ τὴν ἀργυρόφωνον φωνὴν τοῦ μικροῦ μου ἀνυπομονοῦντος καὶ θέλοντος νὰ εἰσέλθῃ.

— Ἐγὼ εἶμαι, κράζει, εἶνε ὁ Κωστάκης καὶ θέλει νὰ πῆ ἔς τὸν μπαμπᾶ καὶ ἔς τὴν μαμᾶ του καὶ τοῦ χρόνου. . .

— Ἐμβα, πουλάκι μου, ἔλα γρήγορα γρήγορα νὰ μᾶς δώσης ἓνα φιλάκι».

Ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ τὸ ἀγοράκι μου ἔχον τὰς χεῖρας προτεταμένας, τὸ ὄμμα λάμπον ἐφορμᾷ πρὸς τὴν κλίνην. Τὸ νυκτερινόν του σκουφάκι, τὸ ὁποῖον κρατεῖ φυλακισμένην τὴν πυκνὴν του κόμην, ἀρίνει ἐλευθέρους δύο ἢ τρεῖς βροστρῶ-

ἀδιάκριτον διακόπτοντα, ἐν ᾧ ἐλείνος, συμπληρωρῶν τὴν γνώμην του λέγει : « Πραγματικῶς, ἔχετε δίκαιον, συμφωνῶ καὶ ἐγώ· ἀπαγγέλλει πολὺ εὐμορρα ὁ ἀνεψιός μου, καὶ μὲ αἰσθημα : Ἐμπρός λοιπὸν, μικρὸ μου, ἀποτελεῖσέ μες τί ἀπέγεινεν ἢ ἀλώπηξ ἢ κολοβή, ἢ κατεργάρα. . . » Μετὰ τὴν κατὰ παυσιν τοῦ ἐπεληθόντος γέλωτος, οὐ μετέσχε καὶ ὁ αἴτιος, οὐδὲ ὅλως ὑποπτεύων τὸ σφάλμα του, ἐπανελάθεν ὁ μικρὸς προσπαθὼν νὰ καταστέλλῃ τὸν γέλωτα. . .

Κ' ἐνόσω εἶχε νὰ ζητῇ
τὸ ἠκολούθει καὶ αὐτὴ
κ' ἔστρεψ' ἐδῶ κ' ἔστρεψ' ἔκει. . .
Ἄλλὰ ὡς εἶδεν ἡ κακὴ
πῶς γλύκισμα δὲν ἔχει,
τρέχει κί' ἀκόμη τρέχει. . .

Καὶ τὴν τελευταίαν φράσιν συνάδουσε μετὰ δυνατοῦ καγχασμοῦ ὁ μικρὸς ἠθοποιοὺς, ὃν οἱ πάντες ἀμιλλῶνται ἀσπαζόμενοι καὶ ἐγκωμιάζοντες. Μεταβαίνομεν δὲ φαιδροὶ καὶ θορυβώδεις εἰς τὸ ἐστιατόριον προπορευομένου τοῦ γηραιοῦ πατρὸς μου, ὅστις, ἀφ' οὗ πάντες ἐκαθήσαμεν, ἀνέστη διὰ μιᾶς ἀναφωνῶν :

— Ἀλήθεια, δὲν μου λέτε, παιδιά, ποῦ εἶνε ὁ λύχνος μου ; . . Με τὸν μικρὸν μας θεατρίνον ἐλησημόνησα τὸ ὑπόγειον. — Ἐλα, μπάρμπα Κώστα μου, πάρε τὸ κἀνιστρόν σου καὶ ἀκολούθει μοι».

Ὁ ζωμὸς τοῦ κρέατος ἀχίζει, ἡ δὲ μήτηρ μου ὀρθία περιφέρουσα τὸ γλυκὺ βλέμμα της πέριξ τῆς τραπέζης καὶ μειδιῶσα, βυθίζει τὸ μέγα κολιάριον ἐν τῷ ζωμῷ. . .

*
* *

Ζήτω ἡ οἰκογενειακὴ τραπέζα, περὶ ἣν κάθονται οἱ ἐκ ψυχῆς ἀγαπώμενοι, ὅπου ἔχει τις τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸν ἀγκῶνά του νὰ στηρίξῃ ὀλίγον ἐπὶ τοῦ τραπεζομαντήλου τὴν ὥραν τῶν ὀπωρικῶν καὶ ὅπου ἀνευρίσκει τις καὶ μετὰ τριάκοντα ἔτη τῆς τρυφερᾶς αὐτοῦ ἡλικίας τὰς γλυκυτάτας ἀπολαύσεις.

Ζήτω ὁ μετὰ τῶν προσφιλεστάτων συγγενῶν πανηγυρισμὸς τῆς πρώτης τοῦ νέου ἔτους. *

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πρό τινων ἡμερῶν ὁ ἰατρὸς Ν* ἐπισκέπτετο τὸν πλούσιον ἔμπορον Δ* βαρῶς ἀσθενοῦντα.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεχώρει ὁ ἰατρὸς ἡ ὑπὲρ τρια ἐν ἀγωνίᾳ ἔρωτᾷ :

— Ἐξοχώτατε, σὰς παρακαλῶ, πῶς πηγαίνει ὁ ἀφέντης ;

— Δὲν εἶνε καθόλου καλὰ.

— Λέτε νὰ βαστάξῃ ἀκόμα πολὺ :

— Αἶ, ἔξερω κί' ἐγώ ; τρεῖς—τέσσαρες ἡμέραις.

— Τέσσαρες ἡμέραις μοναχὰ ! Κρίμα ! ἀκόμα θέλομε δέκα ὡς τότε. Δὲν ἔμπορούσατε, γιατρέ, νὰ τὸν διατηρήσητε ὡς τὴν πρωτοχρονιά !

*
* *

Ἐν γεύματι γαμηλιῷ.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια εἰς τῶν συνδαιτυμόνων, ἐνάμιλλος κατὰ τὴν εὐφυίαν πρὸς τὸν Ἀγαθόπουλον, νομίζει χρέος του νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς τὸν λόγον διὰ νὰ εὐχθῆ κατὰ τὰ εἰθισμένα.

— Πίνω, λέγει ἐγειρόμενος, εἰς ὑγείαν τῆς εὐτυχούς καὶ ὠραίας νύμφης. . . . καὶ εὐχομαι νὰ ἴδῃ εἰς τὴν ζωὴν της πολλὰς ἀκόμη ἡμέρας ὡς τὴν σημερινήν !

*
* *

Ἐν ὀμίλῳ φίλων, λόγου γινομένου περὶ μεγάλων καταστροφῶν, ὡς ἡ πυρκαϊὰ τοῦ θεάτρου τῆς Βιέννης, ἔλεγε τις.

— Εἰς τοὺς μεγάλους κινδύνους τὸ πλέον σωτήριον ἀπὸ ὅλα εἶνε ἡ παρουσία πνεύματος.

— Ἀκόμα καλλίτερον εἶνε, ὑπέλαβε τις, ἡ ἀπουσία τοῦ σώματος.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τὸ πρῶτον ἤμισυ τοῦ βίου μας διερχόμεθα ἐπιθυμούντες τὸ δεύτερον, τὸ δὲ δεύτερον ποθοῦντες τὸ πρῶτον.

* * Ἐν εἶχομεν πληρώσει εἰσερχόμενοι εἰς τὸν βίον, πόσον θὰ ἐζητοῦμεν νὰ μᾶς ἀποδοθῶσι τὰ χρήματά μας, ὅταν θὰ ἐξερχόμεθα !

* * Ἐκ τῶν βιβλίων τὰ κακὰ μάλιστα εἶνε τὰ ἀφίοντα τὴν ἰσχυροτέραν ἐντύπωσιν, ὅπως ἐκ τῶν γευμάτων ἐκεῖνα, τὰ ὅποια δὲν χωνεύονται. Ἐδέσματα, τὰ ὅποια χωνεύονται κλῶς, οὔτε τὰ ἐνομμεῖται τις τὴν ἐπαύριον.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ἡ καλὴ χρῆσις τοῦ καιροῦ.

[Ἐκ τῶν τοῦ Χριστοποῦλου].

Ἡ ἀνοιξ', εἶδες, πέρασε,

Τὸ καλοκαίρι γέραςε,

Χειμῶναςε καὶ πάει.

Καὶ τὴν ἀπηλιτισμένα

Τὰ πρῶην ἀνθισμένα

Τὸ χιόνι τὰ κτυπάει.

Τα χόρτα ἐξηράθησαν,

Καὶ τ' ἀνθος ἐμαράθησαν,

Γυμνώθηκεν ἡ γῆ.

Τὸ κάλλος της ἐσθύθη,

Ἵς τὸ χάος ἐδυθίσθη,

Ἵς τὴν πρώτην του πηγῆ.

Ταλαίπωρη νεότητα,

Ἴδὲ τὴν ματαιότητα,

Τὸ κάλλος ἀπεργάει.

Καὶ τ' ἀνθος τῆς καλῆς μας

Καὶ τρυφερῆς ζωῆς μας

Μονόφορα γερνάει

Λοιπὸν μὴ συναρπάξασαι, . . .

Ἵς τὸ μέλλον μὴ ξεσπάξας,

Μόν' στέργε τὸ παρόν.

Κί' ὅσο ἔς τὸ ἀνθος εἶσαι,

Εὐφραίνου, χαίρε, ζῆσε,

Μὴ χάνης τὸν καιρὸν.